

ИВАНЪ ВАЗОВЪ

Десетъ години отъ смъртъта му

На 22 септемврий т. г. се навършиха десетъ години отъ смъртъта на най-големия български поетъ. По тоя случай Народниятъ театъръ въ София чествува съ специално утро паметъта на бащата на българскитъ поети.

Той умрѣ. Но остана да живѣе въ всѣко българско сърдце. И детето, което почва едва да срѣча въ читанката си, и старецътъ, презъ очилата си, съ радостъ и наслада четатъ хубавитъ книги на Иванъ Вазовъ.

Защото Иванъ Вазовъ възпѣ цѣла България, нейното добро и работливо население, отъ малкия до голѣмия. Въ неговитъ пѣсни се отразява меката синина на българското свѣтло небе; клокочи бистрата вода на нашитъ планини и полета; шумятъ листата на китнитъ джбрави. Той възпѣ и нашето минало — отъ дълбоката старина на славнитъ ни дѣди, до героичнитъ борби за нашето освобождение отъ турското робство.

Той написа много, много пѣсни, съчини много романи и драми и остави едно голѣмо книжовно богатство на бъдещитъ поколения.

Та има ли българска читанка или христоматия, дето да нѣма портрета и пѣснитъ на Иванъ Вазовъ? Има ли дете, което да не знае неговото име?

Ив. Вазовъ е роденъ въ гр. Сопотъ на 1850 год. Починалъ на 23. IX. 1921 год. въ София.

Н и к ъ

Гробътъ на Ив. Вазовъ при черквата Св. София въ София.

АНТОНЪ СТРАШИМИРОВЪ

Така се казва единъ отъ най-големитъ днесъ живи български писатели. Той е вече на 60 години. Родилъ се е презъ 1872 год. въ Варна. Още малъкъ, седемъ годишенъ, той остава сираче. Така пораства — безъ грижи на майка и баща.

Следъ като свършилъ втори класъ, той напуска родното си мѣсто и тръгва самъ да си печели хлѣба. Скита изъ разни градове на България, слугува при бояджии, въ гостилница, кръчма, чисти патрони, копае тютюневни ниви, учи се и на печатарство. Така, съ скитничество, започватъ младитъ години на писателя Антонъ Страшимировъ. Но, възпѣки това, той е билъ щастливъ.

На 17 годишната си възраст става учителъ въ едно село. Презъ това време започва и да пише. Името му полека-лека става известно.

По-късно заминава за Швейцария, въ Женевъ, да учи висша наука. Като се завръща, става учителъ въ Видинската гимназия и после въ Казанлъшката. Тогава е билъ на 28 год. Въ скоро време, обаче, той напуска съвсемъ учителството и се отдава само на своето призвание да пише, което продължава и до днесъ.

Сега въ цѣла България ще се отпразднува неговия 60 годишенъ юбилей, защото заслугитъ му, и като писател, и като човѣкъ сж голѣми. Той винаги е билъ на страната на тия хора, които се борятъ за по-добъръ животъ, за повече справедливостъ въ живота.

Антонъ Страшимировъ е много милъ човѣкъ. Хубавъ, съ умни очи, той говори съ думи, които радватъ хората. Много обича децата, разговаря съ тѣхъ и имъ разправя приказки. А тѣ, щомъ го видятъ, заобикалятъ го и му бъркатъ въ джебоветъ за бонбони.

Неговитъ книги сж много. Вие, когато порастнете, ще трѣбва да ги прочетете. Като ги прочетете, тогава чакъ ще може сами да видите, колко голѣми сж заслугитъ на Антонъ Страшимировъ.

Сега само трѣбва да знаете, че той ви обича много и ми е поржчалъ да ви кажа много здраве.

Сава Боновски